

Overweging – Vierde Zondag van de Advent – 22 december 2019 Dominicuskerk Utrecht

lezingen: Jesaja 7,10-16; Ps. 24; Mattheüs 1,18-24

Mensen van God,

Toen ik de omslag van het liturgieboekje zag,
zei ik vrijwel meteen: kan dat wel, kan er een kind van vrede komen?
De foto van de slapende baby staat voor een droom die te groot lijkt.
Het kán gewoon niet waar zijn, zegt je verstand...

Met de lezing uit Jesaja in je oren over koning Achaz
die beleefd een teken van God afsloeg,
begrijp ik ineens veel meer wat er aan de hand is
aan het einde van de Adventstijd, een paar dagen vóór Kerst.

In het evangelie van Mattheüs hoorden we over de droom die Jozef kreeg
over zijn zwangere vrouw Maria en het kind dat zij zou baren.
Het is een ongelooflijke droom: een Redder zal je geboren worden,
de woorden van de profeet worden vervuld,
het kind zal God-met-ons heten.

Hier en nu, in onze wereld vol techniek,
waarin bureaucraten en technocraten steeds meer het leven bepalen,
ontbreekt het nog maar net aan een bevel dat we niet mogen dromen,
dat het schadelijk zou zijn voor de economie
of zelfs op termijn staatsgevaarlijk...

Jozef de dromer is niet de eerste Jozef in de Schrift die droomt:
de Jozef in het boek Genesis legde dromen uit,
maar bij Mattheüs legt de engel zijn droom uit.
Meestal zijn wij er rap bij met commentaar en uitleg,
bepalen wij hoe we iets hebben te verstaan,
maar hier sta je niet zelf aan het roer.

Zouden wij dat werkelijk aandurven, hier en nu:
je overgeven aan een droom, en niet zo'n kleine overzichtelijke droom
van pakweg een prijs in de loterij of een reis naar een paradijselijk oord,
maar een droom die de schijnbare orde van alledag ver overstijgt?

Is er een andere manier om betekenis en zin werkelijk iets te laten betekenen
dan door je ernaar te richten, door je doen en laten erdoor te laten kleuren
het vlees te laten worden in jouw leven, in jouw lichaam?

Mijmerend over tekens en betekenis, over zin en zingeving
over wat het wil zeggen dat iets je leven binnenkomt,
dacht ik aan regels uit een lied van Huub Oosterhuis:

*Ik zou een woord willen spreken
dat waar en van mij is
dat draagt wie ik ben,
Dat het houdt.
Ik zou een woord willen spreken
dat rechtop staat als mens die mij aankijk en zegt
Ik ben jouw zuiverste zelf
Vrees niet, versta mij, ik ben, ik ben*

Het lied *Ken je mij* is een lied vanuit en over liefde.
Liefde opent wegen waarvan je verstand geen weet heeft.
Waar er volgens je verstand geen opening te vinden is,
opent liefde jou om toch verder te kunen komen...

De liefde van God gaat alle verstand te boven,
ze nodigt ons met tedere overmacht uit
om ons toe te vertrouwen aan wat geen oog heeft gezien
en geen oor heeft gehoord,
op Maria na, de eerste van heel de mensheid in het geloof,
dat een Redder ons geboren zal worden,
dat een klein weerloos kind
een teken van tegenspraak zal zijn,
eens voorgoed gekomen in onze wereld.

In Jezus wil God ons tegemoet komen, steeds opnieuw,
hij wil ons kennen in onze twijfels en ongelooft,
in onze blindheid en verdoving,
omdat Hij de toekomst is van Gods droom voor ons mensen.
Zo tekenden de profeten en evangelisten de Verlosser,
zo is hij in ons kwetsbaar bestaan gekomen,
alle begrip te boven, gelukkig maar!
Dat heeft en houdt betekenis voor jou en mij hier en nu,
ja voor alle tijden die God wil hoeden en behouden.

Zó moge het zijn!

Otto Vervaart, lekendominicaan